

[Søren B. Jørgensen]

tig ordning på dette område, vil jeg hilse det velkommen.

Så har fru Grete Fenger Møller fremsat et dagsordensforslag her lige på det sidste. Vi skulle altså ikke her ved denne forespørgsel skånes for en dagsorden; efter mit bogholderi mener jeg, det er dagsorden nr. 15 i denne folketingsssamling. Efter at have set på den må jeg sige, at jeg faktisk finder den overflødig. Jeg har sagt i mit indlæg, at ministeren har givet tilsagn om at klare problemerne og informere arbejdsmarkedsudvalget, og jeg mener, det er et mur- og nagelfast tilsagn, vi har fået her. Men når der er fremsat et dagsordensforslag, vil jeg gerne slå fast, at jeg ikke går ud fra, at fru Grethe Fenger Møller med denne dagsorden mener, at der er nogen minister, der har overtrådt nogen lov. Om reglerne skal laves om, som der siges i dagsordenen, har jeg også givet udtryk for: det er min opfattelse, at de bør tilpasses tidens krav. Vi skal vel også være opmærksom på, at da tjenestemandsløven blev ændret i 1969, blev der ikke foretaget ændringer i kap. 4, så det kan måske være meget fornuftigt at se på det, ikke mindst på baggrund af den udvikling, der er sket, siden man gennemførte loven.

Socialdemokratiet opfatter dagsordenen således, som der står, at der gives tilslutning til regeringens initiativ til at skabe ensartethed, således som det er sket i det cirkulære, der kom den 20. oktober i år, og til regeringens tilsagn om at ville søge ensartethed sikret i eventuelt fremtidige tilfælde, og på den baggrund kan socialdemokratiet godt lægge sine stemmer i vægtskålen til fordel for denne dagsorden, som vi altså i øvrigt synes er overflødig.

Jens Peter Jensen (V):

Det er et tilfælde, der kunne ligne en tanke, at en sag om uens opfattelser og dispositioner inden for regeringen kom til behandling netop i dag. Jeg er glad for, at statsministeren på regeringens vegne tilkendegiver, at arbejdsnedlæggelse er uforenelig med tjenstemandsansættelse; det er vigtigt, at det synspunkt understreges.

Det burde derfor ikke have været svært for de enkelte ministre at følge henstillingen fra daværende finansminister Knud Heinesen, således som den blev efterfulgt i de fle-

ste amter og kommuner. Det er beklageligt, at der er truffet uens afgørelser i ensartede sager; det er en tilsidesættelse af begrebet lighed for loven. Den nuværende finansministers henstilling retter ikke op på dette forhold, amter og kommuner bliver jo bragt i en lidt besynderlig situation. Mange vil sikkert også finde, at de loyale tjenestemænd bliver lidt til grin, når de ser, at illoyale kolleger kan køre på fribillet, når de tilsidesætter tjenstemandsbegrebet. Jeg synes ikke, at de loyale skal føle sig til grin; det har altid en selvstændig værdi at optræde korrekt.

I denne sag er det ikke love og regler, der har været afgørende, det er mængden af sager, der har presset finansministerens seneste henstilling frem, og det gør jo ikke situationen bedre. I sin bestræbelse på at sikre et bedre sagsforløb i en eventuel fremtid bør regeringen lægge stor vægt på, at proceduren ved behandlingen bliver noget forenklet. Vel skal individuelle hensyn kunne tages, men kollektive aktioner giver unægtelig en begrænsning af krav på individuel behandling.

Jeg beklager, at regeringen har optrådt ineffektivt og inkonsekvent i denne vigtige sag.

Venstre kan stemme for det af fru Grethe Fenger Møller stillede forslag om motiveret dagsorden. Jeg var glad for, at også socialdemokraterne kunne det, selv om det skulle ud mellem sidebenene på ordføreren under store veer. Men for at trøste ordføreren og finansministeren vil jeg sige: den dagsorden der kan virkelig ikke opfattes som en ordentlig én på frakken, den kan højst være en lille og fortjent én på hattepulden. Og det er en meget mild konklusion på en berettiget og meget vel formet kritik fra ordføreren for forslagsstillerne.

Glistrup (FP):

»Offentligt ansat« i dag er noget helt andet, end hvad »offentligt ansat« var for meneskealdre siden. Først og fremmest ligger årsagen til forskydningen vel i den slaphed, der har præget denne sal i retning af ikke at gøre sit lovgivningsarbejde ordentligt, men i stedet for udsende den ene lov efter den anden med bløde og vattede formuleringer, der giver skønsbeføjelser ud til de offentligt ansatte, og som derfor, når man bliver ved med at fodre dem med regler og bestemmelser